

odvaha k tomu

*Lhal jsem a říkal, že tam mrtvý není.
Tak pozdě v noci – nebude na ty housle*

hrát.

*A byl jsem zděšený a prázdný
jak v zimě sad.*

*A byl tam. Docela tam byl.
Tím rovným dílem ticha jsme to znali.
Dovedli ve stráni ukřížovat les –
a vodu ukamenovali.*

*Jan Skácel
(SMUTÉNKA 1965)*

6:50 – zvoní budík, který vypínám a dopřávám si ještě sladkých deset minut spánku

7:44 – naskakuju na tramvaj č. 10 směr Hlavní nádraží

8:42 – rychlík R887 Slovácký expres směr Luhačovice vyjíždí s desetiminutovým zpožděním

11:33 – přijíždíme do Olomouce, kupodivu bez zpoždění; vystupuju z vlaku

11:34 – nastupuju zpátky do vlaku, zapomněl jsem v kupé oblek (asi mě rozhodilo, že jedeme na čas)

12:01 – přijíždíme do stanice Prostějov hl. n.

12:20 – vcházím do Duhy a absolvuju nutnou proceduru registrací, výplaty jízdného a ubytování

Tak to začíná. Čeká nás maraton přednesů, divadel poezie, seminářů rozborových i nerozborových, spousta vypitých piv a jiných dobrot, návraty na hotel za zpěvu ptáků, ranní vstávání po večerním hýření. Tak jako každý rok. Konstanty zůstávají, mění se jen proměnné. Člověk si skoro přeje, aby se nic neměnilo, aby všechno proběhlo tak, jak jsme zvyklí. Tím by se ale ztratilo to základní kouzlo, překvapení. Zásadní otázka proto zní: Co bude letos jinak? Stane se nějaký zázrak? Nepovedou porotci při rozborech sáhodlouhé

monology? Neusne snad Víta Adamec v hospodě? Nebo že bychom se vraceli domů odpočatí? Nevím, dokud nezažiju, neuvěřím, dokud se to nestane. Proto vzhůru do festivalového dění!

Vítek Staša

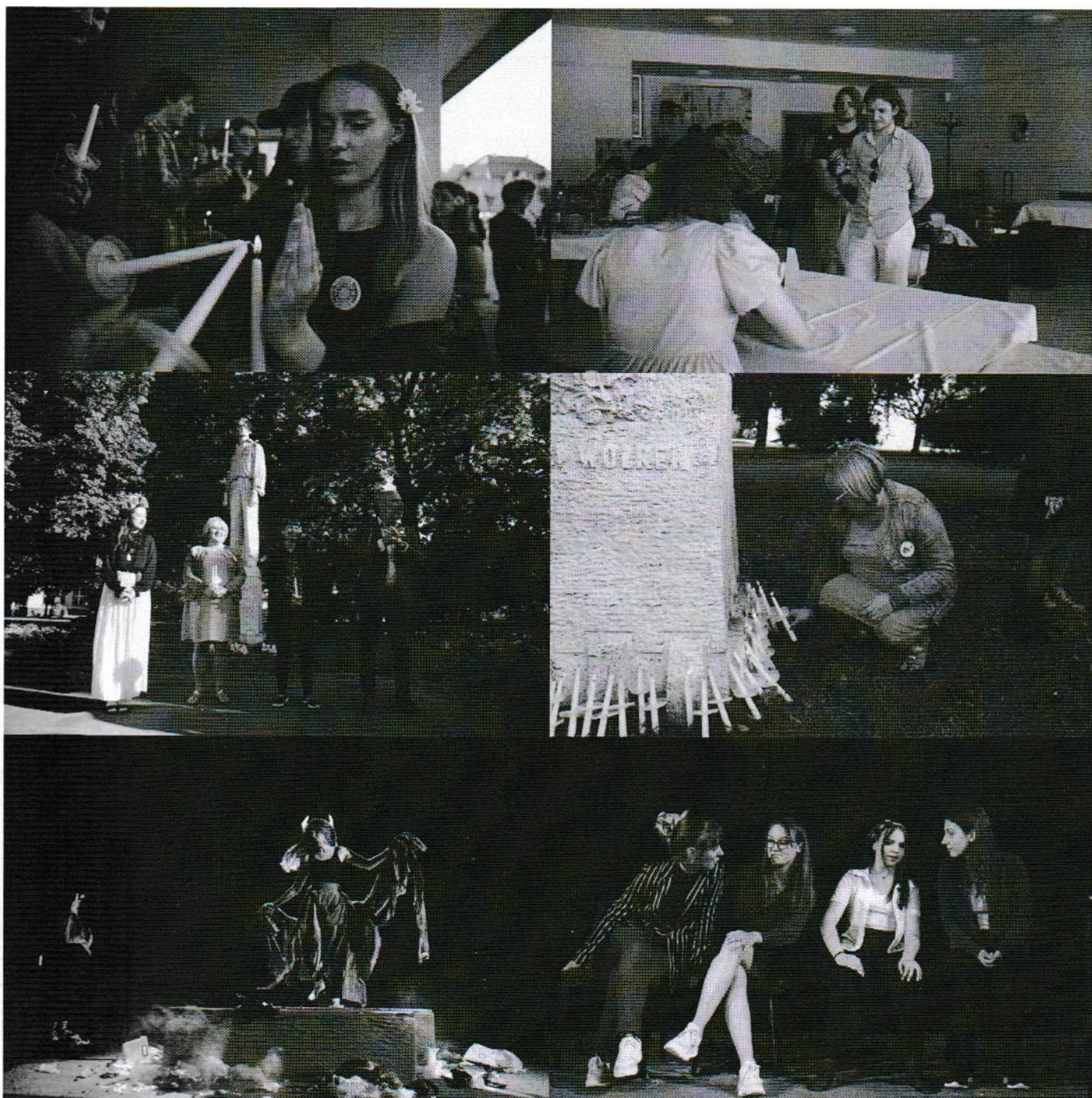
P.S. První zaznamenaná změna je zavřený bar Casus, familiérně „U Nácíčků“, který byl útočištěm mnoha nočních radovánek. Je ho škoda. (... vlastně ani ne...) P.P.S. Dneska má svátek Vít, tak nezapomeňte popřát Malotovi a Rolečkovi. Adamcovi ne, to je Vítězslav.

Vít Staša

Stravování je na vlastní náklady.

Pokud se rozhodnete poobědvat v Národním domě, Vojáčkovo nám. 1, vyberete si z denního menu a prokážete se plackou účastníka WP, zaplatíte za menu č. 1, 2 nebo 3 pouze 120 Kč (včetně polévky) nebo 130 Kč (včetně polévky a 0,3 l točené kofoly).

Na sobotní večer si připravte slavnostní róby na předávání Oscarů!!

100 peněz a chodit slouží nohy

o život. Pokud zůstane život,
zůstane i poezie.

**Chtěl bych se vás zeptat
jednou starou otázkou: je
lepší milovat, nebo být mi-
lován?**

Člověk by měl usilovat o obojí,
ale je to těžké. Když to nejde,

pak je vždycky krásnější dá-
vat než brát.

**Myslíte, že dnešní mladá
generace má v sobě více
krutosti než mládí v do-
bách dospívání?**

Nemám právo myslet si něco
takového, i když stárnu.

**Vaše největší současná
tužba?**

Aby už brzy bylo jaro.

*Pavčina Štěpánka Borská,
Tereza Jindrová*

Jeden

Je to tajný; Jaroměř

režie Jarka Holasová

rozhovor se souborem

Co vás vedlo k realizaci takového představení?

Pavλίna Tichá: Tohle vzniklo v době lockdownu, když jsme se nemohli scházet, tak jsem si hledala nějakou předlohu na svůj individuální výstup a zalíbila se mi předloha Muž, který sázal stromy. Z toho se vycházelo, nakonec jsme to tak překopali, že je to tím jen vzdáleně inspirované.

Představení má dva konce, což je pro mne docela překvapivé. S tím se počítalo od začátku?

Režisérka: Od premiéry.

Tam to vzniklo nějak samovolně?

Režisérka: To nejde nazkoušet. Tahle věc je performance, vzniká to na místě a my zkoušíme hodně adrenalinově, protože nemůžeme pokaždé

takhle uklízet. Je to velká spotřeba materiálu a časově náročné a pusť si tohle do třídy... Takže se zkouší „tady sypu, tady sypu, tady sázím, tady sázím, tady leju, tady leju“, takže vždycky je to událost, vždycky to vyjde jinak.

Mně se moc líbí vaše rekvizity. Baví mě, když se vše na jevišti děje organicky.

Režisérka: Nás taky.

Mě zajímá tvoje postava(k postavě civilizace), která je hodně archetypální jako teenager, puberták, nechtěla bys to udělat nějak jinak, nějak to zjemnit?

Režisérka: No to jsem zvědavá, co řekneš.

Michaela Zelená: To je schválně archetypální, jako...

Režisérka: Jako typ, že je to charakteristika postavy, že je plochá.

Nemyslela jsem to...

Režisérka: Ne, my to víme, po první reflexi na krajské přehlídce bychom věděli, co s tím. Třeba příště...

Jak si užíváte festival?

Režisérka: My si to užíváme v běhu, protože jsme se ještě nezastavily...

Pavλίna Tichá: Největší stres už máme za sebou a teď si to budeme užívat.

Režisérka: Jak kdo! (smích) My ještě hrajeme.

Dodatek

Pavλίna Tichá: Mě na tom zaujala ne až tak ekologie, třídě odpad a nedělejte bordel, ale že tam byla na konci jedna postavička, ten jeden člověk, který dokázal přírodu obnovit, i když byl úplně sám. To je pro mě výzva, že i jeden člověk dokáže leccos dokázat.

Nikola Beková, Vítek S.

Není to tajný, viděl jsem vás!

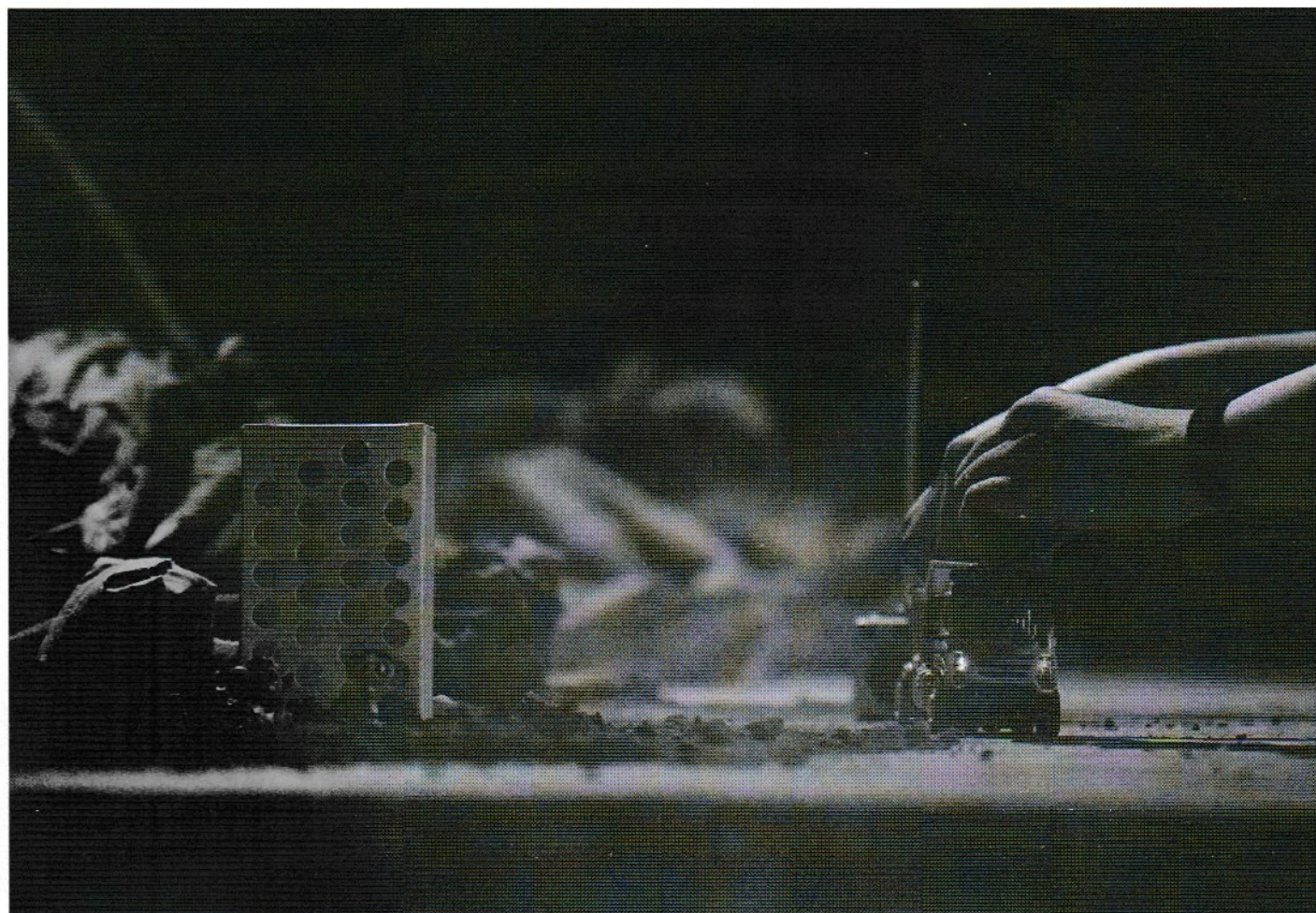
Inscenace *Jeden* od souboru *Je to tajný!* z Jaroměře se obrazivým způsobem věnuje tematice ekologické krize a sváru mezi člověkem a přírodou. Mohli jsme sledovat pozvolné budování a následnou destrukci křehkého jevištního světa kombinujícího postupy loutkového a objektového divadla s metodami blízkými spíše akčnímu umění, performanci, současnému tanci i dalším žánrům. Tato konceptutvorná otevřenost, neoddiskutovatelný herecký a výtvarný formální um a – prostě řečeno – chuť si hrát daly vzniknout poutavému divadelnímu zážitku s až rituálním přesahem. Z čistě formálního hlediska je inscenace také pozoruhodným a málokdy vídaným příkladem

divadla, které není pantomimou, a přesto se zcela obejde beze slov.

Problémy představení jsou zčásti spjaté s prostředím Klubu DUHA, který pro produkci tohoto typu bohužel nemůže nabídnout adekvátní prostorové podmínky. Právě i nevlídné a intimnímu zážitku nepřející prostředí upozadilo estetizované „objektové“ centrum scény. Do popředí zájmu se tak dostaly dramaturgické otázky: zejména problematika vztahu dvou protagonistek, které, jak porota konstatovala, snad až příliš prvoplánově zastupují zjednodušující alegorie „přírody“ a „lidské civilizace“. Inscenaci by mohla prospět jak problematizace tohoto vztahu, tak hyperbo-

lizace některých znaků. Jinak jí hrozí nechtěné a paradoxní přiblížení k „plakátu“ či „agitace“, které osobně považuji za zúžení možností, jež nabízí současné politické divadlo. V duchu současného ekokritického diskursu v umění bych rád nás všechny – tvůrce i čtenáře těchto řádků – pošťouchnul k hlubší reflexi „civilizace/kultury“ ne jako odtržené od „přírody“, ale k vidění přírody a kultury v jejich vzájemné propustnosti. Uvědomuji si, že přes dílčí výhrady jaroměřská inscenace na cestě k tomuto vnímání již urazila kus cesty a mám z ní i proto radost.

Vojtěch Bárta

Ovšemže o všem

DS Zdividla; Ostrava

rozhovor se souborem

Co vás na představení baví?

Soubor: Proplétání slov. Jako, když přijdete s něčím chytrým, co ale vůbec chytré není.

Vidíte za hrou se slovy ještě něco víc?

Soubor: Ano. Je tam sdělení, na které si má divák přijít sám.

Co je za tím pro vás?

Soubor: Ukázka naší vlády, která rozhoduje o chytrých věcech, které ale nejsou chytré.

Kterou z pasáží máte nejradši?

Nikča: Mě baví začátek.

Režisér: Patník.

Všichni: Patník, ano. Patník.

Jana: Mě baví, když mi zasedla židli.

Markéta: Mě baví ten pracháč.

Jste každá za sebe. Nebo hrajete nějakou roli?

Jana: Já bych řekla, že jsme každá za sebe, ale každá zveličí svůj charakter.

Nikča: Né.

Režisér: Já bych řekl, že má pravdu Jana. Vychází to z nich, ale přidávají znak, přehnanou charakteristiku. Každý je trochu jiný. Jana je suverén, který všemu vládne, Magda je puťka, která tam přijde jako poslední, ale nakonec chytne první místo, Markétka je trošku naivní dítě a Nikča se tak mezitím plácá. *(smích)* Proto je v šatech, protože neví, co by chtěla. Všechny by rády byly šéfové ale nakonec to chytne nejobyčejnější holka.

Takže jde o zápolení?

Soubor: Ano. Nějak skrytě.

Jak vypadá předloha a jak jste se k ní dostali?

Soubor: Přes Sašu *(režiséra – pozn. aut.)* a předloha je z knihy od pana Koupila.

Režisér: Pan Koupil poslal na všechny ZUŠky v ČR výtisky svých veršů. A naše paní ředitelka ani zástupkyně nejsou divadelnice, tak se na to koukly a daly to mně, ať s tím něco udělám. Já jsem to strčil do knihovny s tím, že je to blbost. Pak přišel covid, tak jsme si řekli, že si uděláme nějaké cvičení. Začali jsme hledat o čem, proč, jak, a nějak se to vylouplo.

Vítek S.

Kovidová vládní rozprava

Soubor před nás předstoupil s představením nonsensového textu Miroslava Koupila a podtitulem, který k němu přidal, naznačil, že v něm – kromě nosnensu – nic hledat nemáme.

Samotná produkce byla sledem dramatických cvičení opírajících se o minisituace vytvořené na pozadí veršované předlohy. Základní situaci, kterou bylo představení zarámováno, byla jakási schůze – možná ona „kovidová vládní rozprava“ z podtitulu. Kromě prvotního uvedení – záminky pro nástup souboru na scénu – ale tento motiv nehrál žádnou podstatnou roli a rychle ustoupil do pozadí, aby se na úplném konci trochu uspěchaně a neorganicky zase vynořil, a umožnil tak

nijak negradující sled výstupů ukončit.

Celé to budilo dojem nepřiliš organicky pospojovaných interních cvičení v různém stupni rozpracovanosti. Nebylo jasné, zda na jevišti vidíme postavy (schůzující členky vlády), členky souboru bavící se (především navzájem) představovaným textem, nebo jde o sérii výstupů, ve kterých se role mění dle naznačených situací. Nebylo také jasné, do jaké míry interpretky budují a řeší jevištní situace a do jaké prostě směřují na diváky fór(k)y. Starty na minisituace byly občas klopotné (vstanu, udělám pár kroků, podívám se zřetelně na boty a začnu mluvit o botách), prostě jako by nedošlo k rozhodnutí,

o jaký tvar vlastně usilovat. Rytmus veršů zcela ustoupil do pozadí, pseudo-psychologizace situací a jejich zcivilnění šla proti smyslu textu plynoucím od jedné slovní hříčky ke druhé, a v kouřové cloně nedůsledně nahozených situací se nakonec ztratil i ten přednes...

Je to škoda, protože přes výše řečené bylo znát, že členky souboru jsou disponované a zkušené interpretky, které se v těžkém úkolu tak nějak ztratily. Snad by stálo za to, aby se k textu se svým vedoucím vrátily a pokusily se k němu společně znovu najít inscenační klíč.

Akram Georgi

Rozbor divadla poezie

Třičtvrtě rok se s třičtvrtěrokem sešel a opět můžeme posedávat v Duze a diskutovat o viděném, slyšeném a cítěném. O úvod se postaral zkušený Akram Georgi a představil porotu, protože námi zpracované medailonky jsou prý lživé (redakce se omlouvá, Google není neomylný). Sám se prý bude dívat na představení jako režisér, nezajímá ho původ a vznik, ale to, co v daný okamžik vidí. Ema Zámečnicková naopak zdůraznila, že ji jako pedagožku naopak zajímá geneze představení a hloubka souborů. Jitku Šotkovskou prý zajímá úplně všechno. Vít Malota je zaměřen primárně na herce a jevištní tvar. A nakonec Vojta Bárta by rád osvětloval viděné z hlediska dramaturgicko-režijní perspektivy.

Diskuze začala o představení *Jeden*, který zpracoval soubor *Je to tajný!* původem z Jaroměře, a to v režii Jarky Holasové a souboru. Akram Georgi dal nejprve slovo divákům. Slečna v zadní řadě zmínila, že se jí líbilo tempo hry i ekologické téma, které ji zajímá odmala. Pomalé tempo bylo vhodné, protože i Země má pomalé tempo, ač jsou změny razantní. Nehodil se druhý konec. Další slečna zmínila, že se jí líbilo, jak herečky pracovaly s hlínou a vodou. Další diváci pozitivně oceňovali práci s looperem (pro neznalé –přístroj k okamžitému nahrávání zvuků a vytváření smyček), negativně byl často

vnímán druhý konec a především prostor Duhy, který neumožňoval zadním řadám vidět veškeré detaily. Sam Zheng zmínil, že byl ze začátku uchvácen zenovým klidem, na který se výborně naladil, jen později mu to přišlo až moc protáhlé. Také by vypustil některá zvířátka.

Výkopu se ujal Vít Malota. Představení již viděl v Hradci na Audimafóru, kde byl vhodnější prostor. Zde byl kvůli technickým problémům i rušící dívce vytrháván z ritualizované nálady, kdy se nacházíme mimo prostor a čas a každé zvednutí stromečku je zázrak, v Duze však vznikl distanc. Sledoval celek a ne jednotlivosti, které ho tvoří, což vyvolávalo otázky. Hlavně tu největší dramaturgickou o vztahu hlavních dvou postav –Země a Civilizace.

Vojta Bárta se k Vítkovi připojil s výtkami vůči prostoru, kvůli čemuž se vyjevily možné problémy a švy.. Zmínil, že sám se v současnosti studijně zabývá ekokritickým divadlem, jehož nejvhodnější definice se zdá jako snaha o nahlédnutí lidského světa a přírody v jejich křehké provázanosti. Zhlédnuté představení se mu zdá na hraně velkého zjednodušení vílí přírody versus hnusu civilizace. Představení je citlivé, ale celá záležitost je postavena příliš hrubě a nereflakuje to stav, ve kterém jsme. Potýkáme se s pozměňenou přírodou, tématem je

i příroda v nás. Vše je mnohem komplikovanější, nejde zničit planetu, aniž bychom zničili sebe. Představení mě však v mnoha ohledech zaujalo a je zajímavé pro další práci a cizelování.

Jitka Šotkovská dala nejprve před závorku, že jsme viděli velmi poučené a inspirativní představení se spoustou nápadů, prostředky jsou užity vědomě a loutkářské věci mě lákaly k tomu, abych si pohrála „s pinčvíkama a prohrabala se v bordelu“. Za závorkou vystávají jiné věci, prostor byl velmi problematický, takže divadelní znaky necítíme, jen intelektuálně s odstupem čteme. Sama pro sebe si představení nazvala ekologickou lyrickou agitku, avšak ne pejorativně, protože od mladé generace bychom měli brát černobílý jasný pohled střetu čisté přírody a špatné civilizace. Humorné momenty (autíčko) odlehčují silný patos, který pro diváka znamená, že se uzavře a zaujme distanc. Ekologické problémy byly ztvárněné trochu jako z 80. let, obraznost byla zastaralá, chyběl ještě varovný prst, že embéčko se nemyje saponátem. Nepůsobilo to jako problém, který řešíme, osobně spíše řeší, zda létat letadlem či jak omezit podobné moderní výtvarné, což je strašně těžké, ale představení to nereflakovalo.

Vojta Bárta navázal tím, že by podle něj měla být diskuze mnohem více politická.

Problémem je spíše fungování společensko-ekonomických systémů než to, že je nás hodně a vyrábíme plasty. Inscenace naopak přináší spíše plakátovitou odpověď. Silný mu přišel první konec, kdy stojí lidská postava na jevišti s otázkou, že vlastně neví, co má dělat, a kouká na přírodu, jak se plazí, a pokračování přístě.

Na Emu Zámečnickovou to působilo hlavně silnou a velkou upřímností. Nebylo to teatrální, bylo to z hloubky souboru a připomnělo jí to její vlastní mladší já, kdy byli také plni vším tím, co cítili. Také byli plakátoví a černobílí a v jistém smyslu by vlastně bylo dobré, kdybychom se k tomu trochu všichni vrátili. Sama oceňuje drobné detaily (pramen vody), které nás odvedly od obecnosti. Bylo by také dobré hledat motivaci i záporné postavy, jak došly ke svému jednání.

Akram Georgi nejprve jako loutkář ocenil loutkářské triky, míchání žánrů a vpouštění nových vlivů do divadla. Symbolika se mu zdála velmi zastaralá a opírala se o klišé, což je vážný problém celého představení. Proč je příroda ezofolková holka, co všechno prožívá, a představitelka civilizace – holka s kšiltem dozadu, jde o banální znaky, které by zavrhnul. Zakažte si věci, které se vám nejvíc líbily.

Jitka Šotkovská podotkla,

že rušící holka s mobilem se do představení výborně hodila, šlo o obraz toho, jak se chováme vulgárně, měli by ji použít i přístě.

Vojta Bárta dále zmínil, že by se to mělo více hyperbolizovat, dokáže si představit, že do přírody vtrhne postmoderní strašidlo se soundsystémem.

Emu Zámečnicková připomněla, že jde o výjimečný pedagogický počin, kdy si soubor i režisérka jdou naproti a někde se potkají, což je velmi cenné.

Co se týče druhého konce, pro Víta Malotu na rozdíl od předchozích druhý konec fungoval. Jde o obraz naděje, ale ne obrození. Jde o možnost jednotlivce přispět k obnově, člověk kráčí a okolo něj rostou stromy. Černobílost tam byla, ale právě kvůli své upřímnosti je nevtíravá.

Neodbytná slečna chtěla neustále vědět, jak to bylo s rostoucími stromečky, odpověď však zůstala tajemstvím.

Diskuze následně přešla k druhému představení *Ovšemže o všem* ostravského souboru *Zdividla*. Nejprve opět dostali prostor diváci. Matěj Velička se zeptal, proč tam měli ten stůl. Paní vzadu si původně myslela, že to vzniklo v rámci autorského psaní, takže ji zamrzelo, když zjistila, že to byl text někoho jiného. Jarka Holasová hledala situace, ale ne-

nacházela je, stejně jako celý inscenační klíč. Slečně v zadní řadě chyběl vztah mezi postavami. Sam Zheng ocenil zážitky z představení, ale rovněž hledal situace a nenacházel.

Za porotu vykopla hodnocení Ema Zámečnicková. Zmínila, že již představení viděla na přehlídce ve Valmezu, kde seděli diváci téměř na jevišti a bylo tam úplně jiné uspořádání a bylo tam k vidění kvarteto děvčat hrajících si s poezií. To zde v Duze nevyšlo, hrálo se jen pro první řadu a jeviště a dál to nedolehlo. Nebyly zde pojmenované situace a rámec zasedání nebyl více využit pro určitou stylizaci. Šlo o scenaristicko-dramaturgický mišmaš, ale bylo dobré, že zde soubor byl.

Vít Malota zdůraznil, že první inscenace měla své mouchy, ale měla názor. Z této inscenace se však nedozvěděl nic o tom, co si soubor myslí, co si myslí o textu, a ani to, co si myslí samotný text. Nešlo o kvalitní nonsensovou poezii a šikovný materiál pro divadelní práci. Lepší vytvořit absolutní pregnantní nonsens než vytvářet kvazisituace. Šlo o smrt imaginace vzhledem k naprosté popisnosti. Rovněž práce s veršem byla odbyta. Scéna s vietnamskou tržnicí hraničila s totální blbostí.

Akram Georgi plynule navázal tím, že popisnost (kotrmelec, boty) je nejnešikovnější způsob, jak začít situaci. Pro herecké cvičení je daná forma

legitimní, pro diváky však naprosto nelegitimní.

Vojta Bárta ocenil sympatický projev na jevišti, který má potenciál, ale vyvstávaly mu silné otázky (co, proč a jak?). Klíč by mohl být jednoduchý, mohlo by se více využít „kovidové vládní rozpravy“, o které diváci nejspíše nevěděli.

Jitka Šotkovská se snažila souboru zastat, protože základní problém je podle ní dramaturgický. Je možno z h... uplést bič, ale proč si to hned takto ztížit? Úkol byl tak obtížný, že se s ním nešlo vypořádat se ctí.

Akram Georgi částečně nesouhlasil a zmínil, že by to pro vládní rozpravu o blábolení použitelné bylo, ale muselo by být jasně rozhodnuto, o čem se hraje a jaký je inscenační klíč.

Nakonec dostal prostor i soubor, jehož vedoucí zmínil, že se od března sešli dnes všichni poprvé a uvažovali, zda prostějovské vystoupení neodvolat. Představení vzniklo jako herecké cvičení v době covidové online výuky a vlivem nepříznivých okolností nevyšlo tak, jak vyšlo ve Valmezu.

Dívka ze zadních řad na závěr zmínila, že z představení odcházela s pocitem, že se jí líbilo, byla celou dobu při vědomí a měla pocit, že herečky s ní komunikují. Na úplný závěr Ema Zámečnicková zdůraznila, ať se soubor nenechá znechutit a dál dělá divadlo.

Vítězslav Adamec

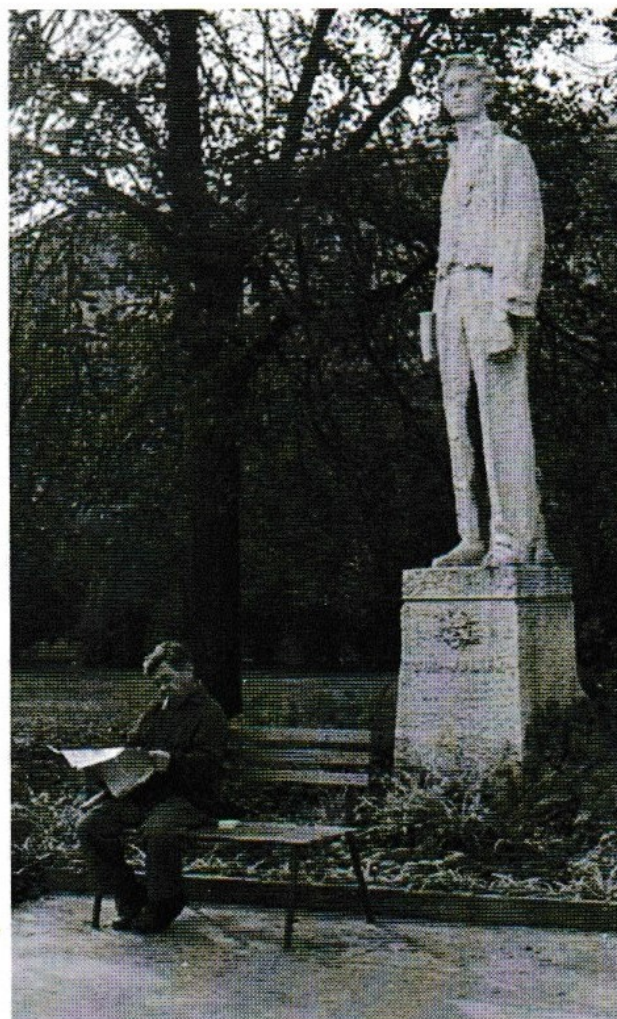

VÝSTAVA JAKO SCÉNÁŘ DIVADLA POEZIE

13.6. | PO | 17 h
podkrovní sál

Jiří Wolker jako svědek – básník. Vernisáž výstavy fotografií známého prostějovského fotografa Boba Pacholika. Texty Jiřího Wolkera vybrala Alena Zemančíková.

MĚSTSKÁ
KNIHOVNA
PROSTĚJOV

/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/

/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/

smuténka

To už se v září stmívá,
už bez sametu, drsně, naholo,
po poli chodí smuténka
a zpívá,

smuténka chodí kolem hrud
šedých jak skřivani a zpívá,

(je příběh starší nežli já,
než moje smrt,
než smutek ze mne, odpust')

zpívá si na poli smuténka
a chodí
po konopných cestách podzimu.

Jan Skácel
(SMUTÉNKA 1965)

/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/

/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/Skácel/100/*/

Wolkráč zelenější aneb Prostějovský Green Deal

Jak prožít Wolkráč, aniž byste způsobili vymírání mrožů a lesní požáry v Kalifornii? Nijak, protože je to už zřejmě nevyhnutelné. Ale můžeme se alespoň pokusit přidat pár kapek osobního úsilí do oceánu environmentálního uvědomění. Proto vám poradím několik praktických tipů, co dělat, aby Prostějov zářil jako zelený drahokam na hanácké obloze.

1) Chodte pěšky nebo jezděte na kole. Po Prostějově je možné se pohybovat mnoha způsoby. Městskou dopravou (pokud bydlíte daleko a jste línější), taxíkem (pokud jste líní a bohatí), na kole (která se dají vypůjčit), po dvou (to doporučujeme

nejvíc) či po čtyřech (nad ránem). Vyhněte se proto těm způsobům, které produkují skleníkové plyny (kouř z cigarety při chůzi se nepočítá).

2) Pokud jste si nepřivezli róbu na závěrečný galavečer a chcete to dohnat, nekupujte si zbrusu nové kvádru či velkou večerní, ale navštivte nějaký z místních sekáčů.

3) Běžte ke Koze! Uhlíková stopa živočišné výroby je přinejmenším nezanedbatelná. Potlačte proto svoje živočišné pudy masožravce a navštivte vegetariánskou restauraci Koza zůstala celá (Edmunda Husserla 1634/15). Za odměnu příkládám veselé kůzlátko.

Vítek S.

Hned první letošní představení Jeden jaroměřského souboru Je to tajný! nás vtáhlo do snové hudby z paloučku, ptačí zpěv v dáli, víla pěje tjamtadadýdamdá... tjádamtadadyjampájamtada ... repetitivní meditativní looper music alias melodie prostého okouzlení až do neomrzení...

Prásk! UFO! Disco hit z pekla „Why not“. Proč ne? Peklo přechází v motorový pily. Je zajímavé, že znějí jako křik ječících dětí. Rachot motoru v davu lidí.

Zvuky okupače: vlak dělá HÚ. Kráva dělá BÚ. Auto VZZ, prase CHRO.

IÁ, TRALALÁ, HAF.

A jak dělá igeliťák? Jemný šepot příjemně polykající les, zemi, planetu, aniž si toho vůbec v samé jemnosti všimnem.

Na troskách Země si zatančíme ještě jednou naposled... „One more time“.

Z trosek se klube rituál – hudba klacků a kamenů ... Tjamtadadýdamtá ...

Druhé představení, tentokrát ostravského souboru Zdividla s názvem Ovšemže o všem, bylo hudebně dietnější, o to víc však výstižnější.

Tikot hodin proložený zvony poznenáhlu přetavující se v přízračný xylofon. „A to je ta krásná zehemě!“ Poetické hrátky dam, které lze charakterizovat zleva jako pozoun, klarinet, trubku a flétnu. Celé to končí v přízračném kytarovém post-punkovém doomu v duchu Nicka Cavea. Hrátky se zdají být něčím jiným, něčím mnohem temnějším...

Na závěr (pokud vynecháme tradiční húúú při přebírání klíče od města) nás hudebně oblažila karlovarsko-pražská kapela Loudky. Charismatický Jirka Švec společně s neméně schopnými spoluhráči dokázal, že si umí nepodbízivě vodit diváčky i diváky do svých temně modrých komnat. Melancholické balady i tvrdší fláky rozproudily mladé divadelníky a recitátory do jednotného

rytmu sblížení. Nutno ocenit i lapidárnost sólového kytaristy i přesnost soustředěného bicisty. Texty přecházely od osudového „Mrtví vstávají, jdou s námi potají, živí zpívají!“ po prozaické „Vždyť já jsem jen muzikant, nebudu tajit, že s vámi chci spát!“ či jak to bylo...

A co nás čeká dnes večer nakotěrovské zahrádce? Ehm, no, urgh, to by mohlo být zajímavé... Pokud chcete zažít eintopf stylů, poezí, tónů a nálad, přijďte na Hm... A jako možná jediná hudební skupina ve vesmíru zhubednili slavnou Wolkerovu Baladu o očích topičových. „Dělník je smrtelný, práce je živá, Antonín umírá, žárovka zpívá.“

Vítězslav Adamec

Hudební okýnko

Prostějovské poprvé

David Vávra: „Prostějov?!
Paříž Hané! Allons, les enfants
sans souci!“

Už jsme tu plně fyzicky,
po probdělé noci a duševně
čerství, letos poprvé! Rubrika
tato se teprv zlehka rodí, ještě
vlahá, téměř s pupeční šňůrou.
Co jste mi zašeptali do ouška
o svém prostějovském poprvé?

Vojta Bárta, toho času
porotce, se nám pochlubil,
že v sedmnácti letech se tu
s nejmenovanou, dnes slavnou
herečkou houpal na lustru
U Opic. Prý to nakonec skončilo
dobře, nějak slezli... Prý to bylo
veselé a hezké...

Matěj Velička, recitátorský
laureát WP a aktuálně herec
v pátečním *Zrkovi*, se mi netajil
s tím, že jednou vylezl Jiřímu
Wolkrovi na pravděpodobně
levé rameno a dlouho tam
seděl pokrokově zamyšlen...

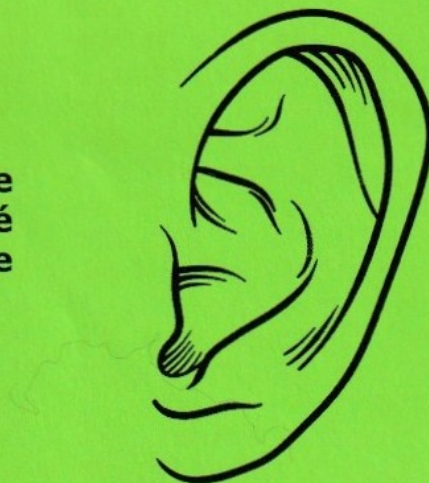
Hm... To toho zatím tedy moc
nebylo, takže se mi nebojte
svěřit se svými starými,
novými či plánovanými poprvé,
která vás potkají na břehu
rybníka v parku, aquaparku či
párku v rohlíku. Arnošt, Vašut
i Ječmínek čeká...

Jaké bylo moje prostějovské
poprvé? V roce 2008 jsem zde
pln nervozity recitoval báseň
Tančící Sokrates od polského
básníka Juliana Tuwima
a připadal jsem si jako ve snu.
Klarin s Jonášem Špačem
mě tu nezkušeného tahali
po barech, kde jsem se poprvé
(a jistě ne naposled) s chutí
skácel a zamyšlen usnul.

Vítězslav Adamec

Sdělte redakci své prostějovské poprvé i vy.

**Až se budete cítit dostatečně svobodní, najděte
si redaktora a do ouška mu pošeptejte své
prostějovské poprvé. Vaše podněty sbíráme
jak v polích, kantýnách tak i na magistrátu.**

Redakce Wolkrova Prostějova 2022

Martin Kuncl, Nikola Beková, Vítězslav Adamec, Pavlína Štěpánka Borská, Tereza Jindrová, Vít
Staša Foto: Marek Gerhard
Vydává NIPOS ARTAMA
neprošlo jazykovou korekturou